

dig komme ned,« sagde hun og forsvandt med det samme.

Eybert! — foer det gennem Jakobe.

Hendes gamle Frier var igen begyndt at vise sig der i Huset. Havde han anet et forestaaende Brud? tænkte hun nu. Var hans Komme et ulykkeligt Varsel?

Da hun noget efter kom ned i Dagligstuen, sad Forældrene paa deres vante Pladser i Sofaen bag det runde Bord, hvor Lampen var tændt. I en Lænestol, med Ryggen til Døren, sad en Herre, der hastigt rejste sig, idet hun traadte ind. Det var Per.

Han havde alligevel ikke kunnet modstaa længer. Kort efter at han havde afsendt sit Telegram, var han taget herud med Toget.

Ved Synet af ham svimlede det et Øjeblik for Jakobe. Hun troede at se et Syn. Saa kastede hun sig med et højt Udbrud om hans Hals.

»Det er dig!«

I et halvt Minut laa hun sanseløs ved hans Bryst. Saa tog hun sig pludselig sammen, skamfuld over at have givet sig saa ubehersket hen i Forældrenes Paasyn. Dog vedblev hun at holde ham krampagtig om Haanden, som var hun bange for igen at miste ham, mens hun fra Siden saae paa ham med et taknemligt Blik, der straaledede gennem et Par store Taarer.

Lidt efter gik de sammen ud i Haven, hvor